

oppe på Færøerne, og jeg skal sådan set være den første til at beklage, at det er så besværligt og dyrt og i nogle tilfælde nærmest umuligt at dokumentere økonomisk kriminalitet.

Men i denne forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om ikke den afsagte dom i Skålafjallsagen næsten i klar tekst siger, at det færøske landsstyre – i øvrigt ved siden af Skibskreditfonden, men nu tager vi det færøske landsstyre – inviterede til bedrageriet, og at det færøske landsstyre derfor har et afgørende ansvar for de tab, der er lidt, og om ministeren kan bekræfte, at hr. Breckmanns parti sammen med Sambandspartiet og justitsministerens søsterparti havde den politiske ledelse, mens denne kriminalitet udfoldede sig.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

De samlede udgifter til de to sager er 9,8 mio. kr. Det, jeg nævnte, var, hvordan de nærmere var specificeret. Jeg ved ikke, om der skal rejses tiltale i de kommende sager, og det overlader jeg trygt til anklagemyndigheden at afgøre, men jeg kan bare gøre den generelle bemærkning, at retsvæsenet er dyrt, men det må vi så betale for, hvis vi ønsker en retsstat, og det ønsker vi.

Til hr. Frank Aaen vil jeg sige, at jeg ikke tror, det ligger inden for dette spørgsmål at kommentere generelle politiske ting på Færøerne og heller ikke den afsagte dom, så det vil jeg afstå fra.

Óli Breckmann (KF):

Jeg opfattede heller ikke denne gang, om de 9,8 mio. kr. dækkede de samlede udgifter, eller om det kun var retsvæsenets og domstolenes udgifter, men vi får så en udskrift af forhandlingerne her i dag, og så kan jeg prøve selv at lægge sammen.

Ellers vil jeg gerne oplyse for ministeren, at det var et socialistisk landsstyre, der sad fra 1985 til 1989 bestående af Socialdemokratiet, Republikanerne, Det Kristelige Folkeparti og det gamle Selvstyreparti, Fineflok, som vi kalder det deroppe. Folkeflokken var absolut i opposition under hele denne periode, vil jeg gerne understrege.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1163

6) Til justitsministeren af:

Óli Breckmann (KF):

»Vil ministeren forklare, hvorfor en dommerundersøgelse efter Nyrupregeringen skøn udgør en større fare for retssikkerheden end politisk indblanding i de uvildige domstoles sager for at få genoptaget en retssag efter en frifindelsesdom?«

Skriftlig begrundelse

Ministeren og Nyrupregeringen modsatte sig indædt i 6 måneder i 1995 den af Lagtinget enstemmigt vedtagne dommerundersøgelse med den undskyldning, at åbne retsmøder for en dommer er en fare for retssikkerheden. Dengang gjaldt det beskyttelse af Den Danske Bank, af danske politikere og embedsmænd.

Men ministeren og regeringen bøjedede sig hurtigt den 19. januar 1996 for politikeres og mediernes krav og henvendte sig til Rigsadvokaten i et politisk forsøg på at påvirke de uvildige danske domstole til at omstøde en frifindelsesdom af færøske borgere i Færøernes ret.

Óli Breckmann (KF):

Årsagen til spørgsmålet er justitsministerens indædte modstand i ca. 6 måneder i første halvdel af 1995 mod, at man nedsatte en dommerkomité for at undersøge den færøske banksag, og undskyldningen for, at man ydede så stor modstand mod denne dommerundersøgelse, var, at den udgør en fare for retssikkerheden. Så må man vel regne med, at det er Den Danske Banks retssikkerhed, danske embedsmænds retssikkerhed og danske politikeres retssikkerhed, som man fortvivlet prøvede på at beskytte ved denne stillingtagen til en dommerundersøgelse.

Nu oplever man så på Færøerne, at samme justitsminister og samme regering på én nat, havde jeg nær sagt, ændrer stilling 180 og går ind for en genoptagelse af en retssag, der ikke blot er endt med frifindelse af færøske anklagede, men hvis ankefrist også er udløbet. Der ligger en selvmodsigelse i regeringens nidkærhed for at beskytte de danske instansers, personers og politikeres retssikkerhed, og man derfor opfandt en anden form for undersøgelse end en dommerundersøgelse, mens man ikke er så bekymret om færingers retssikkerhed, når det